

יות כאומה עצמאית במדינה נפרדת.

ברגע שתושבי מחוז קבק מגדירים את עצמם כאומה קבוקית, זכותם היא להקים לעצמם מדינה קבוקית. וכל איש השמאל החדש, כל מארכסיסטי-לניניסטי, חייב לתמוך בתביעה זו, היונקת ממעיינות תורת לנין.

מסביר ישראלי, המופיע עתה בפני סטודנטים בארצות-הברית, בצרפת, בגרמניה, יכול לאמץ לעצמו קו זה ללא היסוס. הוא יכול לבוא ולומר:

מי שמחייב את תביעת הקבוקים, אינו יכול לאמץ לעצמו את מצע הפיראיון. מי שמחייב את זכות הגדרה העצמית של הקבוקים, חייב לחייב את זכות ההגדרה העצמית של הישראליים.

אם זכותם של הקבוקים היא להיפרד ולהקים מדינה משלהם, הרי על אחת כמה וכמה זוהי זכותם של הישראליים, שכבר הקימו לעצמם מדינתם.

ואילו מי שמקבל את מצע הפיראיון — מוכרח לשלול את זכותם של הקבוקים. אם צודקים הפיראיון בתבעם להקים מדינה פלסטינית איחודית בכל הארץ, תוך שלילת זכותנו להגדרה לאומית עצמית — הרי צודקים הקנדים הבריטיים בתבעם לשלול את זכותנו להקים מדינה עצמאית בכל קנדה, תוך שלילת זכותם של הקבוקים למדינה משלהם.

אן — אן

כלל אחד מוכרח לחול על שני המיקרים כאחד. משוט לא ייתכן כי המרכסיזם-לניניזם מחייב דבר אחד בקנדה הקרה, ודבר הפוך בארצנו החמה.

אין לניניזם אחד לשלג, ולניניזם אחר לחמסין.

יש בדיחה נושנה האומרת שמשם רבנו לא היה רק כבדלשון — כאמור בתנ"ך — אלא גם כבד-שיעיה. וכאשר הקדושי-כבודי-הוא אמר לו: "קח את עמי לקנדה!", הוא הבין "קח את עמי לכנען" ופעל בהתאם.

(תוכנית-מסע של ארבעים שנה היתה סבירה בהחלט לדרך מאיסמאעיליה לאוטאחה, אך מוגזמת מאד בדרך מאיסמאעיליה ליריחו.)

כיום ברור, כי בעיותינו הלאומיות לא היו שונות אילו התחילו אבותינו בקנדה, במקום בכנען. כי הבעיות היסודיות — דומות בכל מקום. זהו הלקח של מאורעות מונטריאול (סליחה — מונריאל).

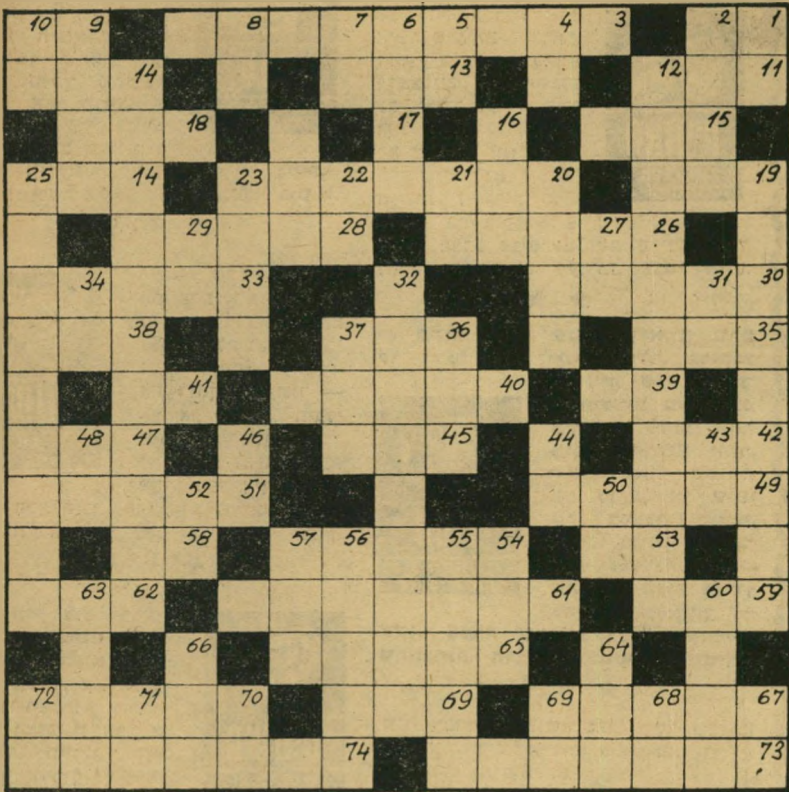
בימינו אלה, אין שתי אומות יכולות לדור במדינה אחת.

מי שרוצה בשלום, חייב להכיר בזכותה של כל אומה לחיות בי-ארצה, במדינה נפרדת משלה, תחת ממשלתה, תחת דגלה.

מי שמחטר על זכותו זו של עצמו — הריהו טיפש. מי שמתנכר לזכותו זו של הוולת — הריהו טיפש.

משום כך אנו עומדים על זכויותינו לקיים את מדינתנו הלאומית. ומשום כך אנו מכירים בזכותם של הפלסטינים לחיות במדינה משלהם.

השלום יקום — כאשר יקום — בין שתי מדינות אלה. משום שהיא יקום, בכך אני משוכנע, בסופו של דבר — אולי אחרי שפיכת דם רב — בין מדינת קנדה ומדינת קבק.

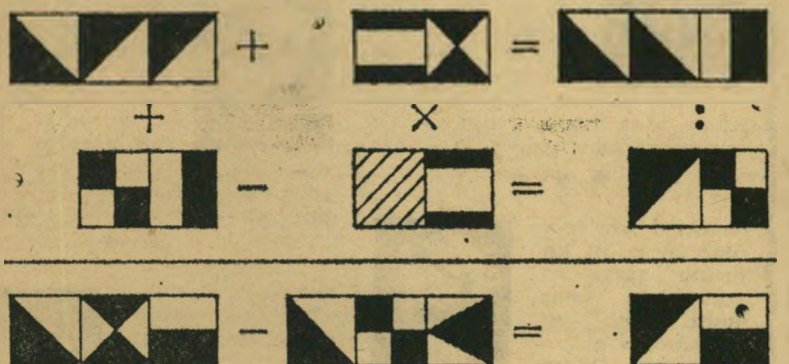

את פיתרון התשבץ יש לשלוח לת"ד 136, תל-אביב, ולציין על המעטפה "תשבץ 1730". בין הפותרים יוגרלו 3 פרסי ספרים.

- 1. טעם חריף ולא נעים. 3. שוק בירור. 5. מילת חיוב. 6. יצמח מהנרע. 7. דומיה, שקט. 8. ענין אביון. 9. אביו של משה. 10. מגיע. 12. מסמך שניקרא בקום המדינה. 14. שליט ערבי. 16. צבע. 17. מכניסים אותו לשקע. 19. מדינאית ישראלית. 20. שאינו אסור. 21. מילת שאלה. 22. סופה של תבנית. 23. פתרון בעיה מתימטית. 25. יצרן יינות. 27. פס דק. 29. קולב, מס' מר. 31. נאיבי. 32. מנהיג ציוני שנרצח. 34. כינוי לאלוהים. 36. החוקה במערב. בעת מלחמה. 37. טוהר. 43. צד מערב. 44. אלוף שתמט רוסי. 46. מילת שלילה. 48. תל חרבות. 50. מטבע יפני. 52. חיה טורפת. 54. נוול. 55. מעבר תת קרקעי. 56. מאביוני הכהן הגדול. 57. בעורתו נוהגים. 60. מוקצה בחמת מיאוס. כינוי לאיליים. 63. משני בחשיבותו. 64. "אפא" של פיל. 66. מין מס. 67. תו נגינה. 68. נקי, רענן. 69. כינוי למוזמנים. 70. בוסתן. 71. תל של מים. 72. משקה.

חשבץ 1730

זוהי חידה חשבונית. כל ריבוע מסמל ספרה. לאותן הספרות יש אותם סימנים. בעזרתן של פעולות חילוק, חיבור וחיסור יש למצוא איון ספרה מייצג כל סמל של ריבוע.

את התשובות יש לשלוח עליגי גלויות בלבד לת.ד. 136 תל-אביב, ולציין עליגי הגלויה: חשבץ 1730. הפיתרון צריך להכיל את כל התרגיל במיספרים. המועד האחרון למישולו: הפיתרון — 4.11.70.

בין הפותרים נכונה יוגרל פרס כספי של 20 ל"י ועוד 3 פרסי ספרים.

(סוף מעמוד 25) ארצות-הברית, שמצא לעצמו דווקא את ה- עוינים למדינה וצלבים. כמצופה עטו עליו, שוטרי הרחבה, החי לו גוררים אותו מהמקום. מירה לוי, צל- מת עיתונות שנכחה שם, החלה מפעילה את מצלמתה במקום. לא כל יום מזדמנת תמונת פעולה מוצלחת כזו.

"קומוניסטית" — "מטומטם". כאן נכנס לתמונה דאהן. את צילמת משהו שפוגע בביטחון ישראל, הסתער בוועות על הצלמת. "תני מיד את הפילם או ש- אשבור לך את המצלמה." כאשר סירבה מירה, המשיך דאהן לזעוק: "את שונאת ישראל. קומוניסטית." כשנגע, החליט ל- עצור את החשודה המסוכנת.

מירה התנגדה, תבעה שיביא משהו בכיר ממנו שיאשר את המעצר. נוכח האפשרות שיחיה עליו לגורר אותה בכוח, ויתר דאהן, הזעיק את מפקד תחנת המשמר, רבי- סמל דויד דאהן — לא קרוב שלו. הרבי- סמל האזין לסיפור, הודע גם הוא — אך לכיוון פיקודו: "מטומטם, מה אתה עושה? שחרר אותה מיד." דאהן שיחרר אותה מיד.

משטרה

עינויים

בחדר-המעצר?

כאשר עלה אלברט חוד, צייר-שלטים צעיר ונאה מתל-אביב עירו ירושלימה, ל- פני שלושה שבועות, חזה בעיני רוחו רק דברים נעימים: חברתו, פורטונה אוולאי, הזמינה אותו אליה לביקור, והוא נענה להזמנה בששון.

ההתחלה היתה לפי התוכנית: אלברט ופורטונה בילו ערב נעים, חזרו בסופו לבית דודתו של אלברט, ברחוב אלישע בשכונת מוסררה, והלכו לישון. צחקתי בהשטרה. הנמשך היה שונה מהתוכנית: בתצות נשמעו לפתע דפיקות חזקות בבלת. דודו של אלברט, יוסף חזן, טרם חזר מעבודתו במועדון-הילה גודון קסבה בעיר העתיקה, והודדה ירדה לפתוח.

המשט השוטרים שנכנסו ערכו חיפוש יסודי בדירה, לא פסחו גם על גופו של אלברט וארנקה של ידידתו. הם לא מצאו כלום, הורו לאלברט להצטרף אליהם ל- תחנת-המשטרה במגרש-הרוסים. על מה ש- קרה שם, מספר אלברט את גירסתו: "השעה היתה אחרי חצות. התחילו ל- חקור אותי. אמרו שקיבלו ידיעה שיש אצלי מאה דולר מזויפים. צחקתי מהם. מי איהפ יהיו אצלי דולרים מזויפים? אבל לא הרבה צחקתי."

מכות בשוט. לדבריו, עונה על-ידי השוטרים. "התנפלו עלי, הורידו לי את הנעליים, קשרו לי את הרגליים והיכו אר- תי על כפות הרגליים", מספר הצעיר. "כשי- התחלתי לצעוק, התחילו להכות אותי בשוט על הגב ובאגרופים בכל הגוף. ככה זה הגך שעתיים, עד שלא יכולתי להזיז אבר בגוף. אחרי זה זרקו אותי לחדר-המעצר. אחרי יומיים שחררו אותי — בלי חקירה, בלי ערבות, בלי טביעת-אצבעות, בלי הזמ- נה לבידור נוסף. בלי כלום."

דרכו הראשונה של אלברט יתה לרופא. זה טיפל בו, נתן לו אישור בכתב על ה- נזקים שנגרמו לו, הורה לו לשכב ששה ימים. סבלתי עינויים. לא היה זה הנזק היחיד שסבל אלברט. חברתו, עולה חדשה מצרפת, עזבה אותו, חזרה לארצה. היא אמרה שהיא בטוחה שהמשטרה היהודית לא תעשה דבר כזה למי שאינו פושע, מקונן אלברט. "הפססתי עשרה ימי עבודה, את החברה שלי, סבלתי עינויים, אמי ו- דודתי ודודי סבלו אישות — ולמה? רק בגלל טעות. הרי איך יכלה המשטרה לדעת שאני בדיוק באותו לילה אבוא מתל-אביב לבית של הדודה שלי בירושלים? הרי ברור שהם טעו בי. ואפילו אם לא טעו — מותר לענות פה בארץ?"

תגובתה של משטרת ירושלים להאשמה- תיו של אלברט חידה היתה — להד"ם. "כל- הסיפור בדוי", אומר המפקח לוי. "האישי נעצר אמנם ברביעי לאוקטובר, על החקירה בעניין דולרים מזויפים, אך שוחרר לאחר 48 שעות, כאשר לא נמצא חומר נגדו." את המלח, על פצעיו של אלברט, זרו דור- קא חבריו: כאשר חזר לעבודתו, היו כולם בטוחים שהשתלק לשבוע לבלות בנעימים, סירבו להאמין לכל סיפור אחר.